

soupis býti předložen, do čl. republiky se odebrati, ježto pas mu nebyl vydán, neboť okolnost ta by nevylučovala, že se st-l mohl jiným způsobem postarati o to, aby zákonná povinnost soupisová byla včas splněna.

Z téhož důvodu nemohl nss shledati důvodnou námitku, že si nemohl st-l opatřiti vědomost o předpisech o soupisové povinnosti vydaných. Zanedbal-li st-l povinné péče, nemůže své jednání omlouvatí neznalostí tuzemské právní normy.

St-l měl, jak nesporno, v tuzemsku zmocněnce pro správu svých nemovitostí v době, kdy bylo vydáno vl. nař. č. 61/20. Okolnost, že správce Jan A. v době od 1. dubna 1920 do 6. října 1920 nemohl pro nemoc jeho záležitost vyřizovati, a že st-l neměl vědomosti o nemoci té, nebyla ve správním řízení proti st-li prováděném tvrzena, a nemůže se nss jí zabývatí, nehledě ani k tomu, že by okolnost ta byla bezvýznamnou, poněvadž povinnost soupisová nebyla splněna ani po 6. říjnu 1920 a před podáním návrhu na trestní stíhání, když na zabraném majetku soupisu podléhajícím st-le zastupoval jeho generální zmocněnec Viktor Š., a st-l ani netvrdí, že i pak bylo jemu nebo jeho zmocněnci naprosto nemožno povinnosti soupisové vyhověti.

Také námitka, že plnomocník st-lův, jakmile v březnu 1921 shledal, že soupis nebyl předložen, ihned tak učinil 10. dubna 1921, nemůže mítí účinku, neboť vl. nař. č. 61/20 za trestné prohlašuje nesplnění soupisové povinnosti ve lhůtě tam stanovené a skutková povaha deliktu v tomto případě byla tedy dána již tím, že soupis nebyl předložen do 18. května 1920, jak § 5 stanoví. Učinil-li st-l povinnosti své zadost až po uplynutí lhůty té, nevylučuje to trestnost deliktu již spáchaného, když cit. vl. nař. takového důvodu exkulpačního nezná.

Namítá-li st-l konečně, že soupisovou povinnost nezmeškal úmyslně, slušelo prostě odkázati k tomu, že — jak plyne z ustanovení odst. 2. § 9 cit. nař. — nevyhledává se ke skutkové podstatě tohoto deliktu, jenž povahou svojí jest deliktem ryze policejním, na straně pachatelově úmyslnost.

Z úvah těch bylo stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 3142.

Policejní věci trestní: — Mimořádná opatření: O podmíněčném odsouzení pro podlouhý vývoz šeku znějícího na cizí valutu.

(Nález ze dne 19. ledna 1924 č. 784).

V ě c: Julie H. ve V. T. (adv. Dr. Karel Müller z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran přestupku §§ 14 a 21 nař. vlády z 28. listopadu 1919 č. 644 Sb.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí, pokud jím odepřeno bylo odložení výkonu trestu, se zrušuje pro nezákonnost, v ostatním se stížnost jako bezdůvodná zamítá.

D ů v o d y: Dle oznámení zadržena byla st-lka v Kopčanech při celní prohlídce do Rakouska, a při prohlídce nalezen u ní šek na 339.000 rakouských korun, uschovaný na těle, který nepředložila, ač výslovně byla naň tázána.

Služný, jako policejní trestní soudce uznal st-lku vinnou přestupkem § 21 nař. vl. z 28. listopadu 1919 č. 644 Sb., který spáchala tím, že podloudně chtěla šek znějící na 339.000 Kr převézt bez povolení a odsoudil ji do vězení na 6 hodin a k peněžité pokutě 50 K, zároveň prohlásil šek za propadlý.

Ministr pro Slov. rozsudek ten potvrdil.

Nss uvážil o stížnosti takto: — — —

ad 4. Důvodnou jest stížnost, pokud odepřen byl nař. rozhodnutím odklad trestu. Žal. úřad zamítl žádost o podmíněčné odsouzení proto, že čin, pro který st-lka byla odsouzena, byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných; vychází tedy z názoru, že ustanovení § 2 zák. ze 17. října 1919 č. 562 Sb. vylučuje podmíněčné odsouzení, jestliže čin, pro který byl vynesena rozsudek odsuzující a o jehož výkon trestu jde, byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných.

Názor ten však jest mylný, neboť § 2 cit. zák. praví, že podmíněčné odsouzení jest vyloučeno, jestliže vinník byl již dříve odsouzen pro zločin na dobu delší 3 měsíců anebo vůbec pro čin spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných. Ze znění toho plyne, že podmíněčné odsouzení jest vyloučeno jen tehdy, jestliže před činem trestním, o němž se rozhoduje, byl odsouzený potrestán a zjištěno, že trestní čin dřívější byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. — — —

Č. 3143.

U č i t e l s t v o: * Podle právního stavu platného od 1. října 1919 a v roce 1920 nepříčí se zákonu pobírání podvojných drahotných přídavek jako akcesoria vdovských požitků a požitků aktivní učitelky.

(Nález ze dne 19. ledna 1924 č. 880).

V ě c: Marie A. v T. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty stran mimořádných přídavek.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Zšr v Brně zastavila výnosem z 8. února 1921 Marii A., učitelce ručních prací v T., koncem září 1919 výplatu mimořádných přídavek k její pensii jako vdově po učiteli Josefu A., zemřelém v únoru 1916 v Sibíři, ježto od 16. září 1919 jest opětně jako učitelka ručních prací v činné školské službě a v této vlastnosti již pobírá mimořádné přídávky ke svým aktivním požitkům.

Rozkladu uvedené st-lky, podanému do tohoto opatření, nevyhověla jmenovaná zšr rozhodnutím z 13. října 1921 a odůvodnila svůj zamítavý výrok tím, že od doby materiálního zrovnoprávnění učitelstva se státním úřednictvem, provedeného paritním zákonem učitelským (čl. II), mohly býti pobírány mimořádné přídávky jednotlivou osobou učitelkou zrovna tak, jako u státního úředníka pouze z jednoho titulu